



**Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...**

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In qua tractatur de Sacramentis in Genere, & duobus primis in specie

**Bosco, Jean a**

**Lovanii, 1665**

Concl. III. Ut quis licitè Confirmationem suscipiat requiritur, & sufficit  
status gratiæ.

---

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73340)



fuert, an verò schismaticus) crimen maximum sit eam præponere auctoritati Ecclesiæ Romanæ, quam hoc Elogio extollit præcipuus Pater, & optimus Doctor D. Aug. contra Epistolam fundamenti c. 5. Ego verò Evangelio non crederem, nisi me Ecclesia Catholica commoveret auctoritas. Tantâ autem evidentiâ Ecclesia Romana, Catholica & Apostolica præsentem conclusionem contestatam reliquit, ut non nisi pervicacia possit adversus illam nervos contentio- nis intendere.

S. August.

Deinde ve-  
rissimile est  
illas Rubri-  
cas de un-  
gendo, non  
esse authen-  
ticas.

22.

Quæ sit po-  
na iteran-  
tium Con-  
firmatio-  
nem?

Scoti.

Iuriffæ non  
faciant jus.

Adedque  
non incur-  
rit poenam  
irregulari-  
tatis,

Utpote in  
iure non  
expressam,

Neque Epi-  
scopus ite-  
rum Con-  
firmans, ne-  
que susci-  
piens.

Accedit valde verisimile esse Rubricas de un- gendo, & abluendo cum addi- tione formæ, à posterioribus Rubricis anti- quo rituali insertas, & in eo corruptum: quippe viri græci valde docti asserunt ea omnia, & appendicem formæ in manuscri- ptis Euchologijs minimè haberi. Ita Pon- tius supra num. 14.

Quæritur autem ulterius quæ sit poena iterantium illud Sacramentum? Dicunt Ca- nonista (verba sunt Scoti supra q. 5.) sicut dictum est de iteratione Baptismi, quod probant per locum à simili, per illud cap. de Consec. dist. 4. Qui bis. Sed hæc responsio non placet Doct. Subt. adeoque nec nobis placere potest.

Quapropter cum ipso supra dicimus, Quod universaliter nulla poena Canonica, qua non est inflicta à Papa condente ius, incurritur ipso iure. Nec propter argumenta exponen- tium Canones, sive à simili, sive à contrario sensu, est aliquis tali poenâ adstrictus: quia pos- sunt exponere ius conditum, non autem con- dere novum per suas expositiones. Unde Innoc. qui tamen fuit Papa, cum fecisset magnum opus, exponendo ius Canonicum, cum fuisset requi- situs ab alijs, quale robur vellet illum tractatum habere: dixit quod nollet ipsum esse authenticum, sed tantummodo magistratum.

Cum ergo non invenitur in iure Canonico expressè poena irregularitatis inflicta pro ite- ratione Confirmationis: sequitur quod non in- curratur. Et hoc maxime patet, quia constru- tiones penales sunt restringende, non ampliande: & si voluisset legislator poenam talem in- fluxisse pro iteratione Confirmationis, sicut Ba- ptismi, potuisset expressè hinc, sicut ibi.

Et confirmatur etiam per caput illud, de Consec. dist. 5. Dictum, ubi nulla poena in- fligitur Episcopo iterum Confirmanti: sed nec suscipienti, nisi quod soli Deo sub habitu regu- lari, vel clericali ipsum religiosissime famulari decretum est. Hic autem inuit non poenam irregularitatis, sed magis oppositum, puta exercitium officij clericalis. Nam in executione Ordinum, & præcipue in consecratione Eucha- ristie Clericus Deo suo religiosissime famulatur.

Hæc Scotus. Quibus nihil addendum iu- dico, præter verba illius capitis Distum. 8. de Consec. dist. 5.

Sunt autem hæc: Dictum est nobis, quod quidam de plebe bis vel ter vel eo amplius, Episcopi ignorantibus tamen ab eisdem Episcopi confirmantur. Unde visum est nobis eandem Confirmationem, sicut nec Baptismum; iterari minimè debere: quia bis vel ter, vel amplius baptizatos, aut confirmatos, non faculo, sed sibi Deo sub habitu regulari vel clericali religiosissime famulari decretum est. Ita cum Burchardo & Ivone refert Gratianus ex Concil. Tarraconensi c. 6. quamquam ibi amplius non inveniantur, sed priora verba usque ad vers. Quia bis, habentur in Concil. Cabilonensi 2. c. 27.

Notandum insuper Primò, Concil. Tarraconense, quoniam Provinciale, non obligare omnes, cum minimè constet de uni- versali receptione.

Notandum Secundò, eandem poenam decerni à Concilio rebaptizatis, & re- confirmatis: adeoque quantum est ex vi huius statuti rebaptizatum haudquaquam subiacere poenæ irregularitatis. Ex quo ergo? ex cap. 2. de Apostatis, quod est Alexandri III. Vide disp. 2. sect. 5. con- clus. 10. Prosequor interim materiam in- ceptam, & dico:

### CONCLUSIO III.

Ut quis licitè Confirmationem suscipiat requiritur, & suffi- cit status gratiæ.

Hæc conclusio nullam patitur difficul- tatem. Nam in primis ad licitam sus- ceptionem Confirmationis per se requiri statum gratiæ, nemo ignorat; quippe quæ ab omnibus agnoscitur & ponitur inter Sa- cramenta vivorum, sic dicta, quod vitam animæ in subiecto præexigant. Dico, per se, quia per accidens potest conferre primam gratiam, ut de omnibus Sacramentis vivo- rum probavimus disp. 1. sect. 5. conclus. 5.

Quod autem nihil amplius requiratur, etiam in adultis (nam parvuli nullius al- terius sunt capaces defectu usûs rationis) probatur à simili ex alijs Sacramentis vivo- rum, quæ ex natura rei nullam aliam dis- positionem postulant, ut suscipienti confe- rant suum effectum. Lex autem positiva plus aliquid requirens ad effectum Sacra- menti Confirmationis, ubi invenitur?

Dices; in Concilio Aurelianensi c. 3. & relectur



refertur de Consec. dist. 5. c. 6. *Vicium*, inquit, ad Confirmationem veniant perfecte etatis, ut moneantur confessionem facere prius, ut mundi donum sancti Spiritus valeant accipere.

Respondeo Primò; non inveniuntur illa verba in Concilio Aurelianensi, & ideo sunt minoris auctoritatis. Respondeo Secundò, est Concilium Provinciale, quod Ecclesia universalis nondum recepit. Respondeo Tertio, non præcipit confessionem, sed tantum consulit, ut patet ex *ly Moneantur*.

Quemadmodum Concilium Tridentinum sess. 24. de refo. Matr. c. 1. *Coniuges hortatur, ut antequam contrahant, vel saltem iudicio ante matrimony consummationem sua peccata diligenter confiteantur, & ad Sanctissimum Eucharijstie Sacramentum pie accedant.*

Equidem non præcipit, juxta communem sententiam; sed æqui bonique consulit, tum ob majorem reverentiam Sacramenti, tum etiam ob majorem utilitatem, id est, ampliore gratiam inde proventuram.

Et quis audeat negare hujusmodi dispositionem utilissimam fore, adeoque merito consulendam etiam in hoc Sacramento? Cæteroguin sicuti ipsum Sacramentum Confirmationis, ut statim dicemus, non est per se necessitatis, sed utilitatis dumtaxat; sic optima dispositio ad illud fructuose recipiendum non præcepti, sed consilij tantummodo esse oportuit.

Sanè praxis Ecclesie modernæ ostendit perfectam ætatem, id est, (secundum Glossam in c. citatum) duodecim annorum, minimè requiri, sicuti nec jejunium. Quis enim credat parvulos, imò & adultos perfectæ ætatis post tempus prandij quando tamen sæpe Episcopi hoc Sacramentum ministrant, esse jejunos?

Confessio quidem ab aliquibus præmittitur, sed ad majorem puritatem & utilitatem, ut dixi, non quia obligat ex præcepto. Sic enim lego in Pontificali Romano Tit. de Confirmandis: *Adulti debent prius peccata confiteri, & postea confirmari, vel saltem peccata, que admiservunt, dolent.* Quid clarius?

Sed numquid ipsa Confirmatio obligat ex præcepto?

CONCLUSIO IV.

Per se loquendo nemo obligatur, saltem graviter, ad suscipiendam Confirmationem:

bene per accidens ratione scandalij, aut alterius circumstantiæ, v. g. instante certamine fidei.

Confirmationem non esse medium necessarium ad salutem, disertis verbis asserit Scotus supra q. 2. ibi: *Respondeo, non est simpliciter necessarium (Sacramentum Confirmationis) ad salutem, iuxta illud Mar. ultimo: Qui crediderit, & baptizatus fuerit, salvus erit, & de Consec. dist. 5. Spiritus sanctus, ubi habetur quòd baptizatus per solum Baptismum salvatur.*

Refero verba textus: *Spiritus sanctus, qui super aquas Baptismi salutifero descendit illapsu, in fonte plenitudinem tribuit ad innocentiam; in Confirmatione augmentum præstat ad gratiam.... Et quamvis continuo transituris sufficiant regenerationis beneficia, victuris tamen necessaria sunt Confirmationis auxilia.* Ita Melchiodas Papa in Epist. ad Episcopos Hils. c. 2.

Estque communis sententia tam recentiorum, quam antiquorum Theologorum, fundata in ipsa natura Sacramenti, quòd institutum est non ad conferendam primam gratiam, sed ejus augmentum: notum autem est omnibus, ad salutem sufficere quemlibet gradum gratiæ sanctificantis.

Et quamvis ego tacerem, praxis Ecclesie loqueretur, non ministrantis communiter parvulis hoc Sacramentum ante septennium, etiam in periculo mortis.

Accedit speciale effectum hujus Sacramenti, scilicet robur ad protestandam fidem coram Tyranno, alijs medijs ab adultis posse sperari & obtineri, puta per sacrificia, orationes, aliisque opera bona, utique meritoria vitæ æternæ; quòd magis auxiliorum actualium? Præterquam quòd maximæ parti adultorum nunquam se offerat aliqua occasio defensionis fidei.

Ex hoc discursu colligo nullum extare præceptum naturale per se graviter obligans ad susceptionem hujus Sacramenti. Quòd enim illud esset, nisi præceptum propriæ charitatis, quòd unumquemque obligat ad procuranda sibi media necessaria ad salutem?

Immo nec divinum connaturale gratiæ. Etenim cur magis obliget ex vi suæ institutionis Confirmatio, quam Extrema Unctio, Ordo & Matrimonium? Omnia namque causant ex opere operato augmentum gratiæ sanctificantis, & conferunt auxilia actualia necessaria ad specialem cujusque

Non confellio.

Trident.

Quæ tamen consultiur, uti initiatu matrimonium.

26. Non requiritur ætas 12. annorum

Neque jejunium.

Pontific. Rom.

27. Confirmatio non est medium necessarium ad salutem.

Scotus.

Est communis sententia,

Et Ecclesie praxis non ministrantis parvulis ante septennium etiam in mortis periculo.

28. Adeoque nõ est lex naturalis per se graviter obligans ad suscipiendû confirmationem;

Imò nec divinum connaturale gratiæ.